

Martie 2022

Această fișă tematică nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Protecția minorilor

Art. 1 (obligația de a respecta drepturile omului) din [Convenția europeană a drepturilor omului](#):

„Înaltele părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în [...] al prezentei Convenții.”

Pedepse corporale

[Tyrer împotriva Regatului Unit](#)

25 aprilie 1978

În Insula Man, unui adolescent în vârstă de 15 ani îi fusese aplicată o pedeapsă judiciară corporală pentru că agresase și rănisese un elev mai mare din școala sa. I se ceruse să își scoată pantalonii și lenjeria intimă și să se aplece peste o masă. Fusese apoi ținut de doi ofițeri de poliție, în timp ce un al treilea ofițer de poliție îl lovisese de trei ori cu o nuia. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că o astfel de pedeapsă constituia „violență instituționalizată”, **cu încălcarea art. 3** (interzicerea tratamentelor sau pedepselor inumane ori degradante) din Convenția europeană a drepturilor omului.

[A. împotriva Regatului Unit \(cererea nr. 25599/94\)](#)

23 septembrie 1998

Un copil de nouă ani, considerat „dificil”, fusese lovit cu un baston, de mai multe ori și cu o forță considerabilă, de către tatăl său vitreg, ceea ce îi cauzase contuzii și durere. Tatăl său vitreg fusese judecat pentru agresiune cauzatoare de vătămare corporală, dar fusese achitat, întrucât legislația engleză în vigoare la vremea respectivă permitea apărarea bazată pe „caracterul rezonabil al unei corecții”.

Curtea a considerat că minorii și alte categorii de persoane vulnerabile, în special, aveau dreptul la protecție, sub forma unei descurajări efective, față de astfel de rele tratamente. A constatat o **încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor sau pedepselor inumane ori degradante) din Convenție, întrucât legislația engleză nu protejase băiatul în mod adecvat.

[Tlapak și alții împotriva Germaniei \(nr. 11308/16 și 11344/16\)](#) și [Wetjen și alții împotriva Germaniei \(nr. 68125/14 și 72204/14\)](#)

22 martie 2018

Aceste cauze priveau retragerea parțială a autorității părintești și luarea în îngrijire a copiilor aparținând mișcării religioase Cele douăsprezece triburi (*Zwölf Stämme*), care locuiau în două comunități din Bavaria. În 2012 presa a relatat că unii membri ai bisericii

Își pedepseau copiii aplicându-le pedepse corporale cu bățul. Relatările au fost ulterior coroborate cu filmări ale bățăilor, realizate cu o cameră ascunsă într-una dintre comunități. Pe baza acestor relatări din presă, precum și a unor declarații date de foști membri ai mișcării religioase, copiii care trăiau în aceste comunități fuseseră luați în îngrijire în septembrie 2013 prin ordinul unei instanțe. Procedurile în fața Curții au fost inițiate de patru familii care sunt membre ale mișcării religioase Cele douăsprezece triburi. Reclamanții se plâneau de retragerea parțială a autorității lor părintești de către instanțele germane și de separarea familiilor lor.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că instanțele germane, în cadrul unor proceduri echitabile și rezonabile în care cazul fiecărui copil fusese analizat individual, păstraseră un just echilibru între interesele părinților și interesul superior al copilului. În special, Curtea a admis concluzia instanțelor germane potrivit căreia riscul bățăilor sistematice și regulate la care erau supuși copiii justifica retragerea parțială a autorității părinților și luarea copiilor în îngrijire. Deciziile instanțelor fuseseră întemeiate pe riscul unor tratamente inumane ori degradante, interzise în termeni absoluți în temeiul Convenției. În plus, Curtea a indicat că instanțele germane motivaseră în detaliu de ce nu avuseseră nicio altă opțiune disponibilă pentru a proteja copiii. În special, părinții rămăseseră convinși în timpul procedurilor că pedeapsa corporală era acceptabilă și, chiar dacă ar fi fost de acord să nu îi mai lovească pe copii, nu exista nicio modalitate de a se asigura că bățiile nu ar fi fost aplicate de alți membri ai comunității.

Filmare pe ascuns a minorilor

Söderman împotriva Suediei

12 noiembrie 2013 (Marea Cameră)

Cauza privea tentativa de filmare pe ascuns a unei fete de 14 ani de către tatăl ei vitreg, în timp ce era dezbrăcată, și plângerea ei că sistemul legal suedez, care la vremea respectivă nu interzicea filmarea unei persoane fără consimțământul acesteia, nu o protejase împotriva încălcării integrității sale personale.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A constatat, în special, că legislația suedeză în vigoare la momentul faptelor nu-i asigurase reclamantei protejarea dreptului la respectarea vieții private – fie prin asigurarea unei căi de atac penale sau civile – într-un mod care să respecte Convenția. Fapta comisă de tatăl său vitreg îi încălcase integritatea și fusese agravată de faptul că fata era minoră, că incidentul se produsese la ea acasă, și că făptuitorul era o persoană în care era de așteptat să aibă încredere și era îndreptățită să aibă încredere.

Violență/Abuz în familie

Z. și alții împotriva Regatului Unit (nr. 29392/95)

10 mai 2001 (Marea Cameră)

Patru copii de vârstă foarte mică/nou-născuți nu fuseseră luați în îngrijire decât la 4 ani și jumătate după ce temeri legate de familia lor fuseseră raportate serviciilor sociale. Copiii fuseseră supuși unor neglijențe și abuzuri emoționale revoltătoare pe termen lung de către părinții lor în perioada respectivă și suferiseră traume fizice și psihologice. Aceștia fuseseră găsiți, de exemplu, încuiați în camerele lor, mângînd pereții cu excremente și sustrăgând mâncare din coșurile de gunoi.

Curtea a constatat că sistemul existent nu îi protejase pe copii și că nu existase nicio cale de atac efectivă, **cu încălcarea art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) **și a art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție.

E. și alții împotriva Regatului Unit (nr. 33218/96)

26 noiembrie 2002

Trei surori și fratele lor fuseseră abuzați timp de mai mulți ani fizic (toți cei patru copii) și

sexual (fetele) de către prietenul mamei lor, inclusiv după condamnarea acestuia pentru agresiune asupra a două dintre fete, când acesta s-a întors să locuiască cu familia, încălcând condițiile de probațiune. Bărbatul îi forțase pe copii, între altele, să se lovească unii pe alții cu lanțul și cu biciul în fața lui și uneori împreună cu el. Toate fetele sufereau tulburări de stres posttraumatic, iar băiatul avea probleme de personalitate din această cauză.

Curtea a constatat că serviciile sociale nu îi protejaseră pe copii, **cu încălcarea art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție și că nu a existat niciun recurs efectiv, **cu încălcarea art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție.

Kontrovà împotriva Slovaciei

31 mai 2007

La 2 noiembrie 2002, reclamanta depusese o plângere penală împotriva soțului ei, acuzându-l că o agresase și că o bătuse cu un cablu electric. Aceasta se întorsese ulterior la secția de poliție împreună cu soțul ei ca să retragă plângerea, iar poliția a cooperat. În data de 31 decembrie 2002, soțul i-a ucis pe fiica și pe fiul lor, născuți în 1997, respectiv în 2001.

Curtea a constatat **o încălcare a art. 2** (dreptul la viață) din Convenție, întrucât autoritățile nu protejaseră viețile copiilor, și **o încălcare a art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, întrucât mamei nu i se oferise posibilitatea de a obține despăgubiri.

Juppala împotriva. Finlandei

2 decembrie 2008

Această cauză privea condamnarea unei bunici pentru calomnie împotriva ginerelui său, după ce aceasta își dusese nepotul în vârstă de trei ani la un medic și își exprimase suspiciunea că acesta s-ar putea să fi fost lovit de tatăl său.

Curtea a constatat că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. În opinia acesteia, oamenii ar trebui să fie liberi să își exprime o suspiciune de abuz asupra unui copil, formulată cu bună-credință, în contextul unei proceduri de raportare corespunzătoare, fără teama de o condamnare penală sau de o obligație de a plăti despăgubiri pentru prejudiciul suferit sau pentru cheltuielile pretinse. Nu exista niciun indiciu că reclamanta ar fi acționat exagerat: dimpotrivă, chiar și un profesionist din domeniul sănătății decisese că acest caz trebuie raportat autorităților responsabile cu protecția copilului. În concluzie, doar în cazuri excepționale restricția dreptului la libertatea de exprimare în acest domeniu ar putea fi acceptată ca necesară într-o societate democratică. În cazul reclamantei, nu fuseseră furnizate motive suficiente pentru ingerința în dreptul ei la libertatea de exprimare și, prin urmare, ingerința nu răspundea niciunei „nevoi sociale imperioase”.

E.S. și alții împotriva Slovaciei (nr. 8227/04)

15 septembrie 2009

În 2001, reclamanta își părăsea soțul și depunea o plângere penală împotriva lui pentru rele tratamente aplicate ei și copiilor ei (născuți în 1986, 1988 și 1989) și pentru abuzarea sexuală a uneia dintre fiicele lor. Doi ani mai târziu, acesta era condamnat pentru violențe și abuz sexual. Cererea reclamantei ca soțul său să fie obligat să părăsească domiciliul lor a fost totuși respinsă, instanța considerând că nu avea competența necesară să restricționeze accesul soțului reclamantei în imobil (aceasta putea să rezilieze contractul de închiriere doar după divorț). Prin urmare, reclamanta și copiii ei fuseseră obligați să se mute departe de prieteni și de familie, iar doi dintre copii fuseseră nevoiți să își schimbe școala.

Curtea a constatat că Slovacia nu asigurase reclamantei și copiilor săi protecția imediată necesară împotriva violențelor soțului, **cu încălcarea art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) și **a art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție.

M. si M. împotriva Croatiei (nr. 10161/13)

3 septembrie 2015

Această cauză viza un litigiu privind încredințarea, inclusiv acuzații de abuz asupra copilului din partea tatălui. Reclamantele, fiica și mama ei, se plâneau în special că autoritățile croate nu luaseră copilul din îngrijirea tatălui pentru a preveni astfel alte violențe în familie. Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) din Convenție în ceea ce privește lipsa investigării prompte de către stat a acuzațiilor de rele tratamente aduse de mamă și de copil, și că **nu a fost încălcat art. 3** în ceea ce privește copilul și datoria statului de a-l proteja de alte rele tratamente. A constatat, de asemenea, că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la viața privată și de familie) din Convenție în ceea ce o privește pe mamă și datoria statului de a o proteja pe fiica duratei excesive a procedurii de încredințare în ceea ce privește atât mama, cât și fiica și din cauza neimplicării fiicei în procesul decizional al încredințării. Curtea a observat, în special, întâzieri substanțiale atât în procedura penală împotriva tatălui, cât și în procedura privind încredințarea, ambele fiind încă pendinte după mai mult de patru ani, fără să fi fost intervievat vreodată copilul în niciuna dintre proceduri. Curtea a fost în special surprinsă de faptul că fata, în prezent în vârstă de 13 ani și jumătate, încă nu fusese audiată în procedura de încredințare și astfel nu i s-a dat ocazia să exprime în fața instanțelor cu care dintre părinți dorea să locuiască. Caracterul prelungit al acestor proceduri a exacerbat situația unui copil traumatizat care, chiar și numai din cauza relației conflictuale dintre părinții ei, a suferit o mare angoasă, culminând cu un comportament de automutilare.

Talpis împotriva Italiei

2 martie 2017

Această cauză privea violența conjugală suferită de reclamantă, care a dus la uciderea fiului său și la tentativă de omor asupra acesteia.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție, din cauza uciderii fiului reclamantei și a tentativei de omor asupra acesteia. A constatat în special că, neacționând cu promptitudine la plângerea formulată de reclamantă, autoritățile italiene lipsiseră de orice efect această plângere, creând o situație de impunitate care a condus la recurența actelor de violență, care conduseseră apoi la tentativa de omor asupra reclamantei și la decesul fiului acesteia. Autoritățile nu își îndepliniseră așadar obligația de a proteja viața persoanelor implicate. Curtea a hotărât, de asemenea, că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, pe motivul neîndeplinirii de către autorități a obligației de a o proteja pe reclamantă împotriva actelor de violență în familie. În această privință, a reținut în special că reclamanta trăise împreună cu copiii săi într-un climat de violență, suficient de grav pentru a fi calificat drept rele tratamente, și că modul în care autoritățile desfășuraseră procedurile penale indica pasivitate judiciară, ceea ce era incompatibil cu art. 3. În sfârșit, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării) din Convenție **coroborat cu art. 2 și art. 3**, constatând că reclamanta fusese victima unei discriminări, ca femeie, având în vedere lipsa de acțiune a autorităților, care subestimaseră violența în cauză și astfel, în esență, o susținuseră.

D.M.D. împotriva României (nr. 23022/13)

3 octombrie 2017

Cauza privea acțiunea introdusă de reclamant împotriva tatălui său pentru abuz în familie. Procedurile în cauză duraseră peste opt ani și se încheiaseră prin condamnarea tatălui pentru acte de violență fizică și psihică asupra copilului. Reclamantul se plâneau de faptul că procedurile respective fuseseră ineficiente și că nu îi fuseseră acordate despăgubiri. În special, instanțele interne hotărâseră în ultimă instanță că nu aveau obligația să examineze problema acordării de despăgubiri, întrucât nici instanța, nici procurorul nu formulase o astfel de cerere în fața instanțelor de grad inferior.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, întrucât ancheta cu privire la acuzațiile de abuz durase prea mult timp și fusese marcată de alte deficiențe grave. În această privință, a amintit în special că statele contractante trebuie să depună eforturi pentru protecția demnității copiilor și că, în practică, acest lucru necesita existența unui cadru juridic adecvat pentru a proteja copiii împotriva violenței în familie. În această hotărâre, Curtea a hotărât, de asemenea, că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție întrucât instanțele interne nu examinaseră fondul plângerii reclamantului cu privire la neacordarea unei despăgubiri, deși legislația internă prevedea în mod explicit că acestea aveau obligația să se pronunțe asupra acordării de despăgubiri în cauzele cu minori, chiar și în lipsa unei cereri oficiale din partea victimei.

Association Innocence en Danger împotriva Franței și Association Enfance et Partage împotriva Franței

4 iunie 2020

Această cauză privea decesul în 2009 al unei fete de opt ani ca rezultat al abuzurilor din partea părinților ei. Cererile fuseseră depuse de două asociații franceze pentru protecția copiilor. Ambele asociații se plâneau, în special, că autoritățile franceze nu protejaseră copilul împotriva abuzurilor părinților. Prima reclamantă se plâneau, de asemenea, de nevoia de a stabili existența neglijenței în formă agravată cu scopul de a angaja răspunderea statului pentru funcționarea defectuoasă a sistemului de justiție.

Curtea a decis să examineze prima plângere în temeiul art. 3 (interzicerea torturii și a tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, constatând că disputa privea problema dacă autoritățile interne ar fi trebuit să detecteze relele tratamente și să protejeze fetița de acele acte care au condus în cele din urmă la decesul acesteia. În speță, a hotărât că **a fost încălcat art. 3**, constatând că sistemul existent nu protejase fetița împotriva abuzurilor grave din partea părinților, ceea ce condusese la moartea acesteia. Curtea a observat în special că „raportul privind suspiciunea de rele tratamente” trimis de un director de școală în 2008 declanșase obligația statului de a efectua investigații. A concluzionat că măsurile adoptate de autorități în timpul scurs de la acel raport până la decesul copilului nu fuseseră suficiente pentru a proteja copilul împotriva abuzurilor grave din partea părinților săi. Curtea a mai hotărât că **nu a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție. În ceea ce privește acțiunea în răspundere civilă împotriva statului pentru funcționarea defectuoasă a sistemului de judiciar, faptul că asociația reclamantă *Innocence en Danger* nu îndeplinise condițiile legale nu era suficient pentru a constata că, în ansamblu, recursul nu a fost „efectiv”.

Penati împotriva Italiei

11 mai 2021

Fiul reclamantei, care avea opt ani la momentul faptelor, fusese ucis de tatăl său în timpul unei sesiuni de contact „protejate” între tată și fiu într-o incintă publică aparținând autorității municipale. În acel moment, copilul se afla în grija departamentului de asistență socială, care era responsabil pentru organizarea ședințelor de contact, în contextul unui conflict accentuat între părinții copilului. Reclamanta susținea că autoritățile naționale își încălcaseră obligația pozitivă care le revenea în temeiul Convenției, prin omisiunea de a lua toate măsurile necesare pentru a proteja viața copilului său.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție sub aspectul său procedural. A observat în special că, în lumina tuturor probelor obținute, instanța de prim grad, achitase cele trei persoane identificate de reclamantă ca fiind principalele responsabile pentru incident. Această instanță considerase că, în acest caz, materializarea riscului nu fusese previzibilă și că responsabilitatea angajaților serviciilor sociale era limitată la asigurarea unei dezvoltări corespunzătoare a copilului și nu se extindea la siguranța fizică a acestuia. În urma hotărârii Curții de Apel, care a găsit o singură persoană răspunzătoare penal, Curtea de Casație anulase respectiva hotărâre fără să dispună o nouă audiere și, pe baza aceluiași argumente ca și în prima instanță, achitase persoana în cauză. În plus, în ceea ce privește eficiența anchetei, Curtea a observat că autoritățile luaseră toate măsurile rezonabile de care dispuneau pentru a asigura probele referitoare la

incident. În speță, Curtea a constatat că, în măsura în care obligațiile care incumbă statului pârât sunt o obligație de mijloace, nu de rezultat, faptul că cei trei inculpați fuseseră achitați nu era suficient în sine pentru a constata că procedura penală privind moartea copilului nu îndeplinise cerințele art. 2 din Convenție. În plus, procesul civil intentat de reclamantă se încheiase cu semnarea unui acord de soluționare amiabilă între părți, iar o sumă substanțială îi fusese fost acordată acesteia.

Kurt împotriva Austriei

15 iunie 2021 (Marea Cameră)

Cauza privea plângerea reclamantei potrivit căreia autoritățile austriece nu reușiseră să o protejeze pe ea și pe copiii ei de soțul său cel violent, ceea ce condusese la uciderea fiului lor. Aceasta susținea, în special, că informase în mod expres poliția că se temea pentru viața copiilor săi.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 2** (libertatea de exprimare) din Convenție în speță. A constatat că autoritățile austriece dăduseră dovadă de diligența specială necesară reacționând rapid la acuzațiile de violență domestică ale reclamantei și ținând seama în mod adecvat de contextul specific de violență domestică din această cauză. Acestea efectuaseră o evaluare autonomă, proactivă și cuprinzătoare a riscurilor și emisese un ordin de interdicție și de protecție. Acea evaluare a riscurilor nu indicase un risc letal real și imediat pentru fiul reclamantei. Prin urmare, nu fusese impusă nicio obligație pentru autorități de a lua măsuri operaționale preventive în acest sens.

Excluderea dintr-un program oficial de protecție a martorilor

R.R. și alții împotriva Ungariei (nr. 19400/11)

4 decembrie 2012

Această cauză privea excluderea unei familii (un resortisant sârb domiciliat în Ungaria, partenera sa de uniune consensuală, resortisantă maghiară, și cei trei copii minori ai acestora) dintr-un program oficial de protecție a martorilor pe motiv că tatăl, în detenție, rămăsese în legătură cu grupuri infracționale. Familia susținea în special că excluderea lor din programul de protecție a martorilor le pune viața în pericol din cauza represaliilor mafiei.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție în ceea ce îi privește pe copii și pe mamă. A constatat că reclamantii fuseseră excluși din programul în care fuseseră incluși inițial fără ca guvernul ungar să demonstreze că riscurile încetaseră să existe și fără să fi luat măsurile necesare pentru a proteja viețile acestora. Curtea a concluzionat că autoritățile ungare îi expuseseră pe copii și pe mama acestora la potențiale răzbunări din partea cercurilor infracționale, care le-ar fi pus viața în pericol. A hotărât, de asemenea, **în temeiul art. 46** (forța obligatorie și executarea hotărârilor), că trebuiau luate măsuri adecvate pentru protecția familiei, inclusiv ascunderea identității lor în mod corespunzător, dacă era necesar.

Comportament abuziv din partea cadrelor didactice

F.O. împotriva Croatiei (nr. 29555/13)

22 aprilie 2021

Reclamantul, elev într-un liceu public la momentul respectiv, suferise mai multe insulte din partea profesorului său de matematică. El se plângea de hărțuire din partea profesorului la școală și de răspunsul inadecvat al autorităților interne competente.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că autoritățile statului nu răspunseseră cu diligența necesară la acuzațiile reclamantului privind hărțuirea la școală.

Interviu în lipsa consimțământului parental

I.V.T. împotriva României (nr. 35582/15)

1 martie 2022¹

Cauza privea un interviu televizat luat unei minore, în lipsa consimțământului parental sau a unor măsuri adecvate pentru a proteja identitatea acesteia. Interviuul, care privea decesul unui coleg de școală, avusese ca rezultat hărțuirea minorei și îi provocase un stres emoțional.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că, în speță, curțile de apel interne nu pusese în balanță decât în mod superficial problema dreptului reclamantei la viață privată și dreptul la liberă exprimare al radiodifuzorului de televiziune. Acestea nu luaseră în considerare în mod corespunzător faptul că era minoră, nerespectându-și obligația de a proteja dreptul acesteia la viață privată. În special, în ceea ce privește interviul în sine, Curtea a fost convinsă că acesta vizase o chestiune de interes public. Totuși, acest lucru ar fi trebuit pus în balanță cu faptul că reclamanta era minoră și, prin urmare, era necesar consimțământul parental – care nu fusese niciodată obținut. Curtea a reținut, în special, că regulile relevante ale Consiliului Național al Audiovizualului prevedeau că „dreptul minorului la viața privată și la imaginea sa privată preval[a] asupra nevoii de informare, în special în cazul unui minor aflat într-o situație dificilă”. A observat că instanțele interne constataseră că reclamanta suferise un puternic disconfort și angoasă în urma emisiunii. Curtea a reamintit că, fie și în cazul în care un reportaj de știri contribuia la o dezbatere publică, dezvăluirea de informații private – cum ar fi identitatea unui minor care a fost martor la un eveniment dramatic – nu trebuia să depășească discreția editorială și trebuia să fie justificată. Aceste considerente erau mai importante în speță, în care Curtea și-a exprimat îndoiala cu privire la relevanța pentru o dezbatere de interes public a opiniilor unui copil care nu fusese martor la evenimentul în cauză.

Expunerea unui minor la arestarea violentă a părintelui

A împotriva Rusiei (nr. 37735/09)

12 noiembrie 2019

Această cauză privea alegația reclamantei potrivit căreia fusese traumatizată de faptul că fusese martoră la arestarea violentă a tatălui ei de către poliție, atunci când aceasta avea vârsta de nouă ani. Reclamanta susținea în special că arestarea avusese loc în apropierea școlii sale și, prin urmare, autoritățile ar fi trebuit să anticipeze posibilitatea ca ea să fie prezentă. Pretindea, de asemenea, că ancheta preliminară asupra incidentului fusese superficială și neadecvată.

Curtea a constatat că afirmațiile reclamantei erau credibile. În plus, a observat că agenții responsabili cu aplicarea legii, care ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că reclamanta se afla sau că urma să se afle la locul operațiunii, nu ținuseră seama de interesele sale în planificarea și desfășurarea operațiunii împotriva tatălui acesteia, expunând-o astfel unor scene de violență. Acest fapt o afectase foarte grav pe reclamantă, în măsura în care a suferit, în special, de o tulburare neurologică și de stres posttraumatic timp de mai mulți ani după incident. În opinia Curții, faptul că reclamanta fusese martoră la un incident atât de violent echivala cu rele tratamente, pe care autoritățile nu le preveniseră, **cu încălcarea obligațiilor care le reveneau în temeiul art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. De asemenea, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** din Convenție sub aspectul său **procedural**, din cauza lipsei unei anchete efective asupra incidentului. În această privință, a constatat că doar efectuarea unei anchete preliminare, neurmată de o cercetare preliminară, fusese insuficientă pentru ca autoritățile

¹. Hotărârea va rămâne definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 (hotărâri definitive) din [Convenția europeană a drepturilor omului](#).

să se conformeze cerințelor unei anchete efective asupra unor acuzații credibile de rele tratamente din partea poliției, în temeiul art. 3 din Convenție.

Minori aflați în plasament

Scozzari și Giunta împotriva. Italiei

13 iulie 2000 (Marea Cameră)

În septembrie 1997, cei doi fii/nepoți ai reclamantilor, născuți în 1987 și 1994, fuseseră plasați prin hotărâre judecătorească în centrul de plasament „Il Forteto”, unde – după cum se știa de către instanța națională – doi dintre principalii lideri și cofondatori fuseseră condamnați pentru abuzarea sexuală a trei persoane cu handicap aflate în îngrijirea lor. Înainte de plasarea în centru, băiatul cel mai mare fusese abuzat sexual de către un asistent social pedofil.

Curtea a hotărât, în special, că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții de familie) din Convenție, în ceea ce privește plasamentul neîntrerupt al băieților în „Il Forteto”. A observat în special că absența oricărui termen în ceea ce privește ordinul de instituire a plasamentului, influența negativă a persoanelor responsabile de copii la „Il Forteto”, coroborate cu atitudinea și comportamentul serviciilor sociale, îi conduceau pe copiii primei reclamante către o separare ireversibilă de mama lor și o integrare pe termen lung în „Il Forteto”.

Nencheva și alții împotriva Bulgariei

18 iunie 2013

Cincisprezece copii și tineri au decedat în perioada decembrie 1996-martie 1997 într-un centru pentru tineri cu handicap fizic și mental, în localitatea Dzhurkovo, din cauza frigului și a lipsei hranei, a medicamentelor și a altor lucruri de strictă necesitate. Administratorul centrului, observând problemele, încercase fără succes în repetate rânduri să alerteze toate instituțiile publice care erau direct responsabile cu finanțarea centrului și de la care era de așteptat să ia măsuri.

Curtea a constatat că **a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție, întrucât autoritățile nu își îndepliniseră datoria de a proteja viața copiilor vulnerabili, plasați în grija lor, de o amenințare gravă și imediată. De asemenea, autoritățile nici nu efectuaseră o anchetă oficială efectivă cu privire la decese, produse în circumstanțe cu totul excepționale.

Jessica Marchi împotriva Italiei

27 mai 2021

Cauza privea decizia Tribunalului pentru minori de a pune capăt plasamentului în perioada preadoptie al unui copil pe care reclamanta îl avusese în plasament temporar. Decizia fusese luată în urma arestării soțului său, acuzat de pornografie infantilă și abuz sexual asupra minorilor. Reclamanta se plânga în special de îndepărtarea copilului pe care îl avusese în plasament temporar timp de un an, în cadrul unui plasament în perioada preadoptie cu „risc juridic”.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție în privința reclamantei. După ce a constatat că faptele cauzei intrau în sfera vieții private a reclamantei, Curtea a observat că instanțele naționale stabiliseră că nu era în interesul copilului să continue să locuiască în familia reclamantei. Autoritățile judiciare avuseseră sarcina dificilă și delicată de a păstra un echilibru just între interesele concurente aflate în joc într-un caz complex și fuseseră ghidate de interesul superior al copilului, în special de nevoia sa individuală de siguranță. Reclamanta avusese posibilitatea să participe personal la procedură, avusese acces la toate documentele care o priveau și, prin urmare, nu i se refuzase participarea adecvată la procesul decizional referitor la încetarea plasamentului inițial al copilului aflat în îngrijirea acesteia.

Rele tratamente din partea cadrelor didactice

V.K. împotriva Rusiei (nr. 68059/13)

7 martie 2017

Această cauză privea rele tratamente aplicate unui băiat de patru ani de către educatoare de la grădinița lui publică, care au dus la dezvoltarea unei tulburări neurologice. Reclamantul susținea în special că educatorii lui: îi puseseră cu forța picături de ochi cu antibiotic fără o rețetă medicală sau aprobarea părinților lui; îl încuiaseră pe întuneric la toaletă și îi spusese că îl vor mânca șobolanii; îl forțaseră să stea în picioare în holul grădiniței, în lenjerie intimă, cu mâinile sus pentru perioade lungi de timp; și, o dată, îi lipiseră gura cu bandă adezivă. Acesta pretindea, de asemenea, că ancheta care a urmat cu privire la alegațiile lui fusese ineficientă.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în ceea ce privește atât relele tratamente aplicate copilului de către educatori, cât și lipsa unei anchete efective din partea autorităților cu privire la alegațiile acestuia. A observat, în special, că relatarea reclamantului despre abuzuri fusese detaliată, consecventă și coroborată de un educator asistent, unii părinți ai altor elevi de grădiniță și un raport al unui grup de experți. În plus, a constatat că abuzul fusese suficient de grav pentru a fi considerat inuman și degradant. Curtea a ținut seama de vârsta extrem de mică a reclamantului la momentul faptelor, de tipul pedepselor care îi fuseseră aplicate de-a lungul unei perioade de cel puțin câteva săptămâni, de faptul că acele pedepse, aplicate de educatoare, care erau într-o poziție de autoritate și control asupra lui, fuseseră aplicate cu scopul de a-l educa prin umilire și înjosire, și de consecințele de lungă durată pe care le-a suportat, adică o tulburare neurologică posttraumatică. În continuare, Curtea a observat că relele tratamente avuseseră loc în timp ce reclamantul se afla în grija exclusivă a unei grădinițe publice care, sub reglementarea și supravegherea statului, îndeplinea serviciul public de interes general de îngrijire și educare a copiilor de vârste mici. În consecință, statul era direct responsabil de abuzurile educatoarelor asupra reclamantului. În cele din urmă, o întârziere de trei ani în deschiderea unei anchete penale în legătură cu acuzațiile reclamantului privind relele tratamente avușese un impact negativ semnificativ asupra caracterului efectiv al anchetei, cea mai gravă consecință fiind faptul că urmărirea penală a cadrelor didactice se prescrisese.

Protecție împotriva identificării de către pedofili prin intermediul Internetului

K.U. împotriva Finlandei (nr. 2872/02)

2 decembrie 2008

În martie 1999, pe un site Internet pentru întâlniri a fost postat un anunț pe numele unui băiat de 12 ani, cu un link către pagina web a băiatului, în care se spunea că acesta căuta o relație intimă cu un băiat de vârsta lui sau de o vârstă mai mare „care să îl îndrume”. Băiatul a aflat de anunț abia când a primit un e-mail de la un bărbat interesat. Furnizorul serviciului a refuzat să identifice persoana responsabilă, susținând că acest lucru ar constitui o încălcare a confidențialității. Instanțele finlandeze au hotărât că furnizorul de servicii nu putea fi obligat legal să dezvăluie informația în cauză.

Curtea a hotărât că a fost **încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A considerat că postarea anunțului era o faptă penală, care făcea ca un minor să devină țintă pentru pedofili. Puterea legislativă ar fi trebuit să ofere un cadru pentru a pune în acord confidențialitatea serviciilor de internet și apărarea ordinii sau prevenirea infracțiunilor și protejarea drepturilor și libertăților altora, în special a copiilor și a altor persoane vulnerabile.

Trabajo Rueda împotriva Spaniei

30 mai 2017

Această cauză privea ridicarea computerului reclamantului pe motivul că acesta conținea materiale pornografice cu minori. Reclamantul se plângea de faptul că ridicarea și analizarea de către poliție a calculatorului său a constituit o ingerință în dreptul său la respectarea vieții private și a corespondenței.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A constatat, mai întâi, că, accesul poliției la fișierele din calculatorul personal al reclamantului și condamnarea acestuia constituiseră o ingerință în dreptul său la respectarea vieții private. Această ingerință era prevăzută de legislația națională. De asemenea, măsura urmărise scopul legitim de „prevenire a infracțiunilor” și „protecție a drepturilor altora”. În acest sens, Curtea a subliniat în special că „abuzul sexual este, fără îndoială, un act abominabil, cu efecte debilitante asupra victimelor sale” și „copiii și alte persoane vulnerabile au dreptul la protecție din partea statului, sub forma unei descurajări efective, față de aceste tipuri grave de ingerință în aspectele esențiale ale vieții lor private”. Cu toate acestea, Curtea a considerat că ridicarea de către poliție a calculatorului și analizarea fișierelor pe care le conținea, fără autorizare judecătorească prealabilă, nu fuseseră proporționale cu scopurile legitime urmărite și nu fuseseră măsuri „necesare într-o societate democratică”. A constatat că era dificil de estimat urgența situației care determinase poliția să ridice fișierele din calculatorul personal al reclamantului și să acceseze conținutul acestora, ocolind cerința normală a unei autorizării judecătorești prealabile, când de fapt computerul în cauză era deja în posesia poliției, iar autorizarea prealabilă ar fi putut fi obținută destul de rapid, fără a împiedica cercetările poliției.

Reglementări privind căsătoria

Z. H. și R. H. împotriva Elveției (nr. 60119/12)

8 decembrie 2015

Reclamanții, care se căsătoriseră religios în Iran la vârsta de 14, respectiv 18 ani, se plângeau de refuzul autorităților elvețiene de a le recunoaște căsătoria ca fiind validă și de a o lua în considerare pentru cererea lor de azil.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând, în special, că Convenția nu putea fi interpretată ca impunând unui stat să recunoască căsătoria unui copil de 14 ani.

Aservire și muncă forțată sau obligatorie²

Siliadin împotriva Franței

26 iulie 2005

Reclamanta, resortisantă din Togo care ajunsese în Franța în 1994 cu intenția de a studia, fusese, în schimb, pusă să muncească ca lucrător casnic într-o reședință privată din Paris. Având pașaportul confiscat, aceasta a lucrat fără plată, 15 ore pe zi, fără să aibă o zi liberă, timp de mai mulți ani. Reclamanta se plângea că a fost sclavă folosită pentru activități casnice.

Curtea a constatat că reclamanta nu fusese într-o situație de sclavie pentru că angajatorii săi, deși exercitaseră control asupra sa, nu avuseseră „un drept veritabil de proprietate legală asupra ei, care s-o reducă la statutul unui «obiect»”. A hotărât, totuși, că legislația penală în vigoare la acea dată nu o protejase suficient și că deși legislația se schimbese ulterior, nu fusese aplicabilă în situația ei. Curtea a concluzionat că reclamanta fusese ținută în servitute, încălcându-se art. 4 (interzicerea sclaviei, aservirii și a muncii forțate sau obligatorii) din Convenție

² A se vedea, de asemenea, fișa tematică cu privire la [„Sclavie, aservire și muncă forțată”](#).

C.N. și V. împotriva Franței (nr. 67724/09)

11 octombrie 2012

Cauza privea acuzații de aservire sau muncă forțată ori obligatorie (munci casnice neremunerate în casa mătușii și a unchiului lor) formulate de două surori orfane din Burundi, în vârstă de 16 și 10 ani.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 4** (interzicerea sclaviei și a muncii forțate) din Convenție sub aspectul său material, în ceea ce o privește pe prima reclamantă, întrucât statul nu instituisese un cadru legislativ și administrativ care să facă posibilă lupta eficientă împotriva aservirii și muncii forțate. În continuare, a constatat că **nu a fost încălcat art. 4** sub aspect procedural în ceea ce o privește pe prima reclamantă, cu privire la obligația statului de a efectua o anchetă efectivă a cazurilor de aservire și muncă forțată. În cele din urmă, Curtea a constatat că **nu a fost încălcat art. 4** în ceea ce o privește pe cea de-a doua reclamantă.

Curtea a concluzionat, în special, că prima reclamantă fusese supusă la muncă forțată sau obligatorie, întrucât aceasta fusese obligată să efectueze, sub amenințarea de a fi trimisă înapoi în Burundi, activități care ar fi fost calificate drept muncă dacă ar fi fost efectuate de o persoană profesionistă remunerată – trebuia să se facă o distincție între „munca forțată” și activitățile privind asistența reciprocă în familie sau coabitarea, avându-se în vedere, în special, natura și volumul activității în cauză. Curtea a considerat, de asemenea, că prima reclamantă fusese ținută în aservire, din moment ce aceasta simțea că situația ei era neschimbată și că era improbabil să se modifice. În cele din urmă, Curtea a constatat că Franța nu își îndeplinise obligațiile, în temeiul art. 4 din Convenție, de a combate munca forțată.

Abuz sexual

X și Y împotriva Olandei (nr. 8978/80)

26 martie 1985

O fată cu handicap mintal (cea de-a doua reclamantă) fusese violată în centrul pentru copii cu handicap mintal în care locuia, la o zi după ce împlinise șaisprezece ani (vârsta consimțământului pentru act sexual în Țările de Jos) de către o rudă a persoanei responsabile. Aceasta fusese traumatizată de experiență, dar fusese considerată inaptă pentru a semna o plângere oficială, având în vedere vârsta sa mentală redusă. Tatăl acesteia (primul reclamant) semnase în locul ei, dar nu a fost inițiată o acțiune împotriva autorului actului, deoarece era necesar ca fata să depună ea însăși plângerea. Instanțele interne au recunoscut că exista o lacună în lege.

Curtea a reamintit că, deși obiectul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție este, în principal, acela de a proteja persoanele particulare împotriva ingerinței arbitrare a autorităților publice, acesta nu se limitează la a obliga statul să se abțină de la asemenea ingerințe: pe lângă acest demers negativ fundamental, pot exista obligații pozitive inerente în respectarea efectivă a vieții private și de familie. În speță, Curtea a constatat că protecția conferită de dreptul civil în cazul unei fapte ilegale de tipul celei la care a fost supusă cea de-a doua reclamantă era insuficientă. În acest caz erau în joc valori fundamentale și aspecte esențiale ale vieții private. Descurajarea eficientă era indispensabilă în acest domeniu și putea fi realizată doar prin dispoziții de drept penal. Observând că nu i se asigurase o protecție practică și eficientă prin Codul penal olandez, Curtea a concluzionat, ținând seama de natura faptei ilegale în cauză, că a doua reclamantă fusese victima unei **încălări a art. 8** din Convenție.

D.P. și J.C. împotriva Regatului Unit (nr. 38719/97)

10 octombrie 2002

O soră și fratele său fuseseră amândoi abuzați sexual de către tatăl lor vitreg de la vârsta de aproximativ opt, respectiv zece ani. Aceștia susțineau că informaseră serviciile sociale ale autorității locale în legătură cu abuzul, dar autoritățile nu îi protejaseră. De asemenea, fata încercase să se sinucidă după ce fusese violată de tatăl ei vitreg. Aceasta dezvoltase

o tulburare de personalitate, iar băiatul suferise ulterior de epilepsie. Amândoi fuseseră afectați pe termen lung de depresie și traumă.

Curtea a constatat în special că nu a existat niciun recurs efectiv, sau acces la despăgubiri disponibile pentru copii cu privire la acuzațiile lor, **cu încălcarea art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție.

E. și alții împotriva Regatului Unit (nr. 33218/96)

26 noiembrie 2002

A se vedea supra, la „Violență/Abuz în familie”.

M.C. împotriva Bulgariei (nr. 39272/98)

4 decembrie 2003

Reclamanta, în vârstă de 14 ani (vârsta de consimțământ pentru actul sexual în Bulgaria), fusese violată de doi bărbați; strigase în timpul și după comiterea violului și ulterior fusese dusă de mama sa la spital, unde se constata că himenul îi fusese rupt. Pentru că nu s-a putut stabili că opusese rezistență sau dacă strigase după ajutor, autorii faptei nu fuseseră trimiși în judecată.

Curtea a constatat că **o încălcare a art. 3** (interzicerea tratamentelor degradante) **și a art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, observând în special tendința generală de a recunoaște lipsa consimțământului ca fiind elementul esențial în determinarea violului și a abuzului sexual. Victimele abuzului sexual, în special fetele tinere, deseori nu opun rezistență din motive psihologice (supunându-se pasiv sau disociindu-se de viol) sau din frică de alte agresiuni. Subliniind că statele aveau o obligație de a trimite în judecată orice act sexual neconsimțit, chiar dacă victima nu opusese rezistență fizic, Curtea a constatat că atât ancheta în cauză, cât și dreptul bulgar fuseseră deficitare.

E.S. și alții împotriva Slovaciei (nr. 8227/04)

15 septembrie 2009

A se vedea supra, la „Violență/Abuz în familie”.

P.M. împotriva Bulgariei (nr. 49669/07)

24 ianuarie 2012

Această cauză privea plângerea reclamantei potrivit căreia, după ce fusese violată la vârsta de 13 ani, autorităților bulgare le luase peste 15 ani să definitiveze ancheta care a urmat, iar ea nu a dispus de nicio cale de atac împotriva reticenței acestora de a-i trimite în judecată pe agresorii ei.

Curtea, constatând că ancheta plângerii reclamantei cu privire la viol fusese ineficientă, deși faptele cauzei și identitatea infractorilor fuseseră stabilite, a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) din Convenție sub aspect procedural.

C.A.S. și C.S. împotriva României (nr. 26692/05)

20 martie 2012

Această cauză privea plângerea unui copil de șapte ani și a tatălui său potrivit căreia fuseseră necesari cinci ani pentru ca autoritățile să ancheteze violul comis în repetate rânduri asupra primului reclamant de către un bărbat, în cele din urmă achitat, care intrase cu forța în apartamentul familiei când băiatul se întorcea singur de la școală, în perioada ianuarie-aprilie 1998.

Curtea, constatând că autoritățile nu efectuaseră o anchetă efectivă cu privire la acuzațiile de abuz sexual violent asupra primului reclamant și nu asiguraseră o protecție adecvată a vieții private și de familie a acestuia, a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) **și art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. În această hotărâre, Curtea a recunoscut în mod clar că statele aveau o obligație în temeiul art. 3 și 8 din Convenție să asigure o anchetă penală efectivă a cazurilor de violență împotriva copiilor. În plus, a făcut referire în mod special la obligațiile internaționale pe care România și le asumase pentru protecția copiilor împotriva

oricărei forme de abuz³, inclusiv ajutorul pentru recuperarea și reintegrarea socială a victimelor, și a regretat mai ales faptul că primul reclamant nu primise niciodată consiliere și nici nu fusese însoțit de un psiholog calificat în timpul procedurilor referitoare la violul său sau ulterior.

R.I.P. si D.L.P. împotriva României (nr. 27782/10)

10 mai 2012

Reclamantii, frate și soră, se plâneau de lipsa unei anchete efective cu privire la acuzația de viol formulată de mama lor împotriva bunicului lor patern în 2004, când fata avea șapte ani și fratele ei trei ani și, în special, de durata îndelungată a anchetei, care era încă pendinte în 2011, în ciuda probelor care confirmau acuzația de agresiune sexuală.

Curtea a hotărât că **au fost încălcate** obligațiile pozitive ale statului pârât în temeiul **art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) din Convenție, sub aspect procedural.

I.G. împotriva Republicii Moldova (nr. 53519/07)

15 mai 2012

Reclamanta susținea că, la vârsta de 14 ani, fusese violată de un cunoscut (un bărbat în vârstă de 23 de ani care locuia în cartierul bunicii reclamantei, pe care aceasta o vizita frecvent). Se plâneau în special de faptul că autoritățile nu anchetaseră în mod eficient alegațiile sale.

Curtea a hotărât că ancheta în cauza reclamantei nu îndeplinise cerințele inerente obligațiilor pozitive ale statului de a ancheta și de a pedepsi în mod eficient toate formele de viol și abuz sexual, **încălcându-se art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție

P. și S. împotriva Poloniei (nr. 57375/08)

30 octombrie 2012

Reclamantele erau o fiică și mama acesteia. În 2008, la vârsta de paisprezece ani, prima reclamantă rămăsese însărcinată în urma unui viol. Reclamantele se plâneau în special de lipsa unui cadru legal cuprinzător care să garanteze primei reclamante accesul la timp și neobstrucționat la avort în condițiile stabilite de legile aplicabile, și de faptul că se făcuseră publice informații cu privire la cauză. De asemenea, se plâneau de ilegalitatea scoaterii primei reclamante din grija mamei și plasării sale într-un adăpost pentru minori și ulterior într-un spital și susțineau că circumstanțele cauzei constituiseră tratamente inumane ori degradante.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în ceea ce privește stabilirea dreptului de acces la avort legal, în cazul ambelor reclamante, și în ceea ce privește dezvăluirea datelor cu caracter personal ale reclamantelor. În plus, a hotărât că **a fost încălcat art. 5 § 1** (dreptul la libertate și securitate) din Convenție, constatând, în special, că scopul esențial al plasamentului primei reclamante în centrul de primire pentru tineri fusese acela de a o separa de părinții ei și de a preveni avortul. În cele din urmă, prima reclamantă fusese tratată de autorități de o manieră deplorabilă și suferința ei atinsese pragul minim de severitate în temeiul **art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane) din Convenție, **cu încălcarea** acestei dispoziții.

O’Keeffe împotriva Irlandei

28 ianuarie 2014 (Marea Cameră)

Cauza viza problema responsabilității statului pentru abuzul sexual asupra unei eleve în vârstă de nouă ani, de către un profesor laic într-o Școală Națională Irlandeză, în anul 1973. Reclamanta se plâneau în special că statul irlandez nu reușise să structureze sistemul de învățământ primar în așa fel încât să o protejeze de abuz, și nici să investigheze sau să furnizeze un răspuns judiciar adecvat pentru relele tratamente

³ In 1990 Romania a ratificat [Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului](#) și în 2001 [Convenția Consiliului European privind protecția copiilor împotriva exploatării și a abuzurilor sexuale](#).

la care fusese supusă. Aceasta susținea, de asemenea, că nu avusese posibilitatea să obțină recunoaștere și despăgubiri pentru faptul că statul nu o protejase.

Curtea a hotărât că **au fost încălcate art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) și **art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție în ceea ce privește faptul că statul irlandez nu o protejase pe reclamantă de abuzul sexual și că aceasta nu avusese posibilitatea de a obține recunoașterea la nivel național a acestei lipse de protecție. În continuare, a hotărât că **nu a fost încălcat art. 3** din Convenție în ceea ce privește ancheta plângerilor cu privire la abuzul sexual de la școala reclamantei.

Curtea a constatat, în special, că era o obligație inerentă a unui guvern să protejeze copiii de rele-tratamente, mai ales în contextul învățământului primar. Acea obligație nu fusese îndeplinită atunci când statul irlandez, care trebuia să fi avut cunoștință de abuzurile sexuale comise de adulți asupra copiilor înainte de anii '70 prin, între altele, rata semnificativă a urmăririi penale a acestor infracțiuni, continuase totuși să încredințeze administrarea învățământului primar a vastei majorități a copiilor mici irlandezi din școlile naționale, fără a stabili vreun mecanism de control efectiv al statului împotriva riscului de astfel de abuzuri. Dimpotrivă, plângeri potențiale fuseseră redirecționate de la autoritățile statului către administratorii (în general, preotul local) școlilor naționale. Într-adevăr, orice sistem de detectare și raportare a abuzurilor care permiseseră să se întâmple peste 400 de incidente de abuz în școala reclamantei de-a lungul unei perioade atât de îndelungate trebuia să fie considerat ineficient.

Manuello și Nevi împotriva Italiei

20 ianuarie 2015

În iunie 2002 a fost instituită procedura penală împotriva fiului reclamantilor, după ce directoarea școlii unde învăța fiica acestuia de aproape cinci ani îl raportase la poliție pe motivul suspiciunii de molestare sexuală a copilului. La 1 august 2002, mama copilului solicita unei instanțe pentru cauze cu minori să îi retragă soțului ei autoritatea părintească. Reclamantii nu și-au mai văzut nepoata de la acea dată. Aceștia se plâneau în special de durata excesivă a procedurilor de autorizare pentru a se întâlni cu copilul și de neexecutarea de către serviciile sociale a deciziei instanței din februarie 2006 prin care erau autorizați să o contacteze.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat** dreptul reclamantilor la respectarea vieții lor de familie în temeiul **art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. A observat în special că interzicerea întâlnirilor între bunici și nepoata lor pe motiv că aceasta îi asocia pe bunici cu tatăl ei și cu suferința prin care trecuse în urma prezumtivei molestări sexuale era o măsură pe care autoritățile erau îndreptățite să o ia în cazuri de rele tratamente. Cu toate acestea, deși este nevoie de multă grijă în acest tip de situații și măsurile de protecție a copilului ar putea include restricția contactului cu membrii ai familiei, Curtea a considerat că autoritățile nu au făcut eforturile necesare pentru a proteja legăturile de familie între bunici și nepoata lor, care nu s-au văzut timp de aproximativ 12 ani.

M.G.C. împotriva României (nr. 61495/11)

15 martie 2016

Reclamanta, în vârstă de 11 ani la momentul faptelor, pretindea că a fost violată, în perioada august 2008 – februarie 2009, în casa unei familii vecine unde aceasta mergea des să se joace cu două fete de aceeași vârstă. În cererea ei, susținea în special că dreptul și practica din România nu asigurau copiilor o protecție efectivă împotriva violului și a abuzului sexual. În special, în România infracțiunea de viol necesită lipsa de consimțământ din partea victimei, ceea ce era imposibil pentru ea de dovedit, deoarece nu prezenta semne de violență pe corp. În plus, autoritățile, ignorând rezultatele examinării ei psihiatrice, refuzaseră să ia în considerare faptul că vârsta sa mică și vulnerabilitatea ei constituiseră factori care contribuiseră la atitudinea fetei față de abuz.

În această cauză, Curtea a hotărât că **au fost încălcate obligațiile pozitive** ale României în temeiul **art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) și **art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție.

I.C. împotriva României (nr. 36934/08)

24 mai 2016

Cauza privea pretinsul viol săvârșit asupra reclamantei, atunci când aceasta avea 14 ani, și ancheta desfășurată ulterior. Reclamanta se plângea că, având în vedere că nu existaseră probe fizice ale agresiunii, sistemul de justiție penală din România fusese înclinat să îi creadă mai degrabă pe bărbații implicați în abuzul respectiv decât pe ea. În plus, autoritățile, refuzând să ia în considerare vârsta tânără și vulnerabilitatea fizică/psihologică a fetei, nu fuseseră preocupate de nevoia de protejare a acesteia în calitate de minor.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) din Convenție, constatând că ancheta cazului fusese deficientă, în special în ceea ce privește neaplicarea efectivă de către statul român a sistemului de drept penal pentru a pedepsi toate formele de viol și abuz sexual. Curtea a considerat în special că autoritățile din România acordaseră prea multă importanță lipsei de probe că reclamanta ar fi opus rezistență în timpul incidentului, bazându-și concluziile doar pe declarațiile prezumtivilor violatori în care aceștia afirmau că fata își dăduse consimțământul pentru actul sexual și pe faptul că pe corpul ei nu se vedeau urme de violență. În plus, nici procurorii, nici judecătorii care se pronunțaseră în cauză nu avuseseră o abordare care să țină cont de context, de vârsta tânără a reclamantei, de ușorul handicap intelectual al acesteia și de faptul că pretinsul viol, în care fuseseră implicați trei bărbați, fusese săvârșit noaptea, pe o vreme rece de iarnă – toți acești factori contribuind la creșterea vulnerabilității sale. Într-adevăr, ar fi trebuit analizată cu o atenție deosebită validitatea consimțământului reclamantei pentru actele sexuale, având în vedere ușoara ei dizabilitate intelectuală. În acest context, pretinsul abuz sexual împotriva reclamantei era de așa natură încât existența unor mecanisme utile de detectare și raportare erau fundamentale pentru implementarea efectivă a legislației penale relevante și pentru accesul acesteia la căi de atac adecvate.

G.U. împotriva Turciei (nr. 16143/10)

18 octombrie 2016

Cauza privea plângerea unei tinere (G.U.), minoră la momentul faptelor, care susținea că fusese violată și agresată sexual de tatăl său vitreg (M.S.) în vârstă de 62 de ani la momentul faptelor. Reclamanta se plângea în special de lipsa unei proceduri efective. Susținea, de asemenea, că fusese victima unei infracțiuni care rămăsese nepedepsită și critica faptul că fusese obligată să prezinte probe în ședință publică și că raportul Institutului de Medicină Legală sugera că aceasta se poate să fi consimțit la actele pe care le reclama.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane și degradante/lipsa unei anchete efective) **și art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. Fără a exprima o opinie cu privire la vinovăția tatălui vitreg, a constatat în special că autoritățile competente nu exploraseră posibilitățile disponibile pentru a stabili toate circumstanțele și nu luaseră în considerare vulnerabilitatea deosebită și factorii psihologici speciali implicați în violul comis asupra minorilor în mediul familial.

M.P. împotriva Finlandei (nr. 36487/12)

15 decembrie 2016

Această cauză privea condamnarea reclamantei pentru calomnie pentru că-și exprimase îngrijorarea față de un asistent social că fiica sa s-ar putea să fi fost abuzată sexual de tatăl ei (al copilului). Reclamanta își manifesta pentru a doua oară această îngrijorare, după ce o anchetă a poliției cu privire la acuzații concluzionase că nu exista nicio dovadă a vreunei infracțiuni.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. A constatat în special că autoritățile finlandeze nu păstraseră un echilibru just între nevoia de a o proteja pe fiica reclamantei împotriva riscului unei potențiale vătămări grave și nevoia de a-l proteja pe tată de o suspiciune eronată de abuz asupra copilului. Într-adevăr, fusese disproporționat să fie urmărită penal reclamanta și condamnată pentru calomnie în

contextul cazului ei, și anume o conversație telefonică confidențială între ea și un asistent social.

V.C. împotriva Italiei (nr. 54227/14)

1 februarie 2018

Această cauză privea o persoană care, în timp ce era minoră și suferea de dependență de alcool și droguri, fusese victima unei rețele de prostituție infantilă și a violului colectiv. Aceasta se plângea că autoritățile italiene nu luaseră toate măsurile necesare pentru a o proteja ca minoră și victimă a unei rețele de prostituție.

Curtea a hotărât că **au fost încălcate art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) și **art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că autoritățile italiene nu acționaseră cu diligența necesară și nu luaseră toate măsurile rezonabile în timp util pentru a preveni abuzurile suferite de reclamantă. A observat în special că, deși instanțele penale acționaseră prompt, instanța pentru cauze cu minori și serviciile sociale nu luaseră nicio măsură de protecție imediată, deși știau că reclamanta (în vârstă de 15 ani la acea vreme) era vulnerabilă și că procedurile privind exploatarea ei sexuală și o anchetă asupra violului colectiv erau în curs de desfășurare.

A și B împotriva Croatiei (nr. 7144/15)

20 iunie 2019

Prima reclamantă se plângea în numele fiicei ei, cea de-a doua reclamantă, născută în 2009, că autoritățile interne nu furnizaseră un răspuns adecvat la acuzațiile că tatăl abuzase sexual copilul și că ele nu dispuseseră de niciun recurs efectiv pentru problema respectivă.

În această cauză, având în vedere relația dintre prima reclamantă și presupusul făptuitor și un potențial conflict de interese între cele două reclamante, Curtea a cerut baroului croat să numească un avocat pentru a prezenta observații în numele copilului. În plus, a hotărât că prima reclamantă nu putea pretinde că este victimă a încălcării drepturilor ei. În cele din urmă, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat** sub aspect procedural **art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție și că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că autoritățile croate își îndeplineseră obligațiile de a ancheta. Curtea a observat în special că autoritățile luaseră măsuri pentru a analiza relațiile divergente cu privire la o situație în care erau implicate acuzații ale unei mame privind abuzul sexual asupra copilului de către tată.

Stankūnaitė împotriva Lituaniei

29 octombrie 2019

Această cauză privea plângeri formulate de reclamantă privind decizii de încredințare referitoare la fiica sa și la faptul că fiica nu îi fusese reîncredințată deși ancheta penală împotriva sa (fostul său partener o acuzase de complicitate în molestarea sexuală a fiicei lor) fusese suspendată. Se plângea, de asemenea, de întârzieri în ceea ce privește înapoierea efectivă a fiicei sale, după pronunțarea unei hotărâri judecătorești în favoarea sa.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție în privința reclamantei. A constatat, în special, că autoritățile lituaniene acționaseră cu diligența necesară în procedurile de încredințare: a trebuit ca acestea mai întâi să aștepte ca reclamanta să fie exonerată de implicarea în pretinsa molestare sexuală a fiicei ei. De îndată ce acest obstacol a fost înlăturat, iar instanțele au examinat ceea ce era în interesul superior al copilului, dispuseseră înapoierea copilului la reclamantă. Autoritățile se confruntaseră apoi cu obstrucție din partea celorlalți membri ai familiei în predarea copilului, dar luaseră în cele din urmă măsurile adecvate pentru a face față unei situații extrem de dificile.

X si altii împotriva Bulgariei (nr. 22457/16)

2 februarie 2021 (Marea Cameră)

Această cauză privea acuzații de abuz sexual asupra a trei copii într-un orfelinat din Bulgaria înainte de adopția lor de către un cuplu italian în iunie 2012. Reclamanții susțineau, de asemenea, că autoritățile bulgare nu își îndepliniseră obligațiile de a-i proteja împotriva unor astfel de tratamente și, ulterior, de a efectua o anchetă efectivă.

Curtea a constatat că reclamanții, din cauza vârstei lor mici și a statutului lor de copii rămași fără îngrijire părintească și plasați într-o instituție, se aflau într-o situație deosebit de vulnerabilă și că abuzul sexual și violența la care pretindeau că fuseseră supuși, în cazul în care ar fi fost stabilite, ar fi fost suficiente de grave pentru a intra în domeniul de aplicare al art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție. În speță, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 3 sub aspect material**, constatând, în special, că nu dispunea de suficiente informații pentru a concluziona că autoritățile bulgare cunoșteau sau ar fi trebuit să cunoască existența unui risc real și imediat pentru reclamanți de a fi supuși la rele tratamente, astfel încât să se nască o obligație de a lua măsuri operaționale preventive

pentru a-i proteja împotriva unui astfel de risc. Cu toate acestea Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3 sub aspect procedural**. În această privință, aceasta a considerat în special că autoritățile responsabile cu ancheta, care nu utilizaseră mecanismele de anchetă și de cooperare internațională disponibile, nu luaseră toate măsurile rezonabile pentru a face lumină asupra faptelor din prezenta cauză și nu efectuaseră o analiză completă și atentă a probelor de care dispuneau. În opinia Curții, omisiunile constatate păreau suficient de grave pentru a se considera că ancheta efectuată nu fusese efectivă în sensul art. 3 din Convenție, interpretat în lumina celorlalte instrumente internaționale aplicabile și, în special, a „Convenției Lanzarote” a Consiliului Europei⁴.

N.C. împotriva Turciei (nr. 40591/11)

9 februarie 2021

Cauza privea deficiențe în cadrul procedurii penale împotriva unui număr de persoane acuzate de infracțiuni de prostituție în legătură cu o fată de paisprezece ani. Reclamanta se plânga, în special, că nu beneficiase de niciun sprijin profesional în timpul procedurii, că fusese umilită în fața părților și că aceștia o amenințaseră cu știința autorităților judiciare. Se mai plânga și de faptul că două capete de acuzare fuseseră scoase de pe rol ca fiind prescrise, și că pedepșele acuzaților fuseseră reduse pe motiv de bună conduită în cursul ședințelor de judecată. În plus, considera că nu fusese protejată în cursul procedurii și că aceasta a fost inefficientă atât din cauza duratei sale, cât și din cauza rezultatului.

Curtea a hotărât că **au fost încălcate art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) **și art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că comportamentul autorităților naționale fusese incompatibil cu obligația de a proteja un copil care fusese victima exploatării și a abuzului sexual. A constatat, în special, că lipsa de sprijin pentru reclamantă, neprotejarea acesteia împotriva inculpaților, reconstituirea inutilă a episoadelor de viol, examinările medicale repetate, lipsa unui mediu calm și sigur în cursul ședințelor de judecată, evaluarea consimțământului victimei, durata excesivă a procedurilor și, în sfârșit, faptul că două dintre acuzații se prescriseseră, au constituit un caz grav de victimizare secundară a reclamantei. În opinia Curții, modul în care se desfășurase procedura nu asigurase aplicarea efectivă a dreptului penal în cazul încălcării valorilor protejate de art. 3 și 8 din Convenție.

R.B. împotriva Estoniei (nr. 22597/16)

22 iunie 2021

Cauza privea lipsa unei anchete penale efective cu privire la alegațiile reclamantei de abuz sexual formulate împotriva tatălui acesteia. Reclamanta avea aproximativ patru ani și jumătate la momentul faptelor. Plângerea sa privea deficiențe procedurale în cadrul

⁴. [Convenția Consiliului Europei privind protecția copiilor împotriva exploatării sexuale și a abuzurilor sexuale](#) („Convenția Lanzarote”), adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 12 iulie 2007.

procedurii penale în ansamblu, inclusiv faptul că anchetatorul nu o informase despre drepturile și obligațiile sale procesuale și reacția Curții Supreme la acest fapt, care au condus la excluderea mărturiei sale și la achitarea tatălui său din motive procedurale.

Curtea a hotărât că existaseră deficiențe importante în răspunsul procedural al autorităților naționale la alegațiile reclamantei de viol și abuz sexual formulate împotriva tatălui său, care nu ținuseră cont suficient de vulnerabilitatea deosebită a acesteia și de nevoile aferente condiției sale de copil de vârstă mică, astfel încât să îi ofere o protecție efectivă în calitate de presupusă victimă a unor infracțiuni sexuale. În consecință, fără a exprima o opinie cu privire la vinovăția acuzatului, Curtea a concluzionat că modul în care mecanismele de drept penal în ansamblu fuseseră puse în aplicare în speță, conducând la respingerea acțiunii pe motive procedurale, a fost unul defectuos până la punctul de a constitui o **încălcare a** obligațiilor pozitive ale statului pârât în temeiul **art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) **și a art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție.

J.C. și alții împotriva Belgiei (nr. 11625/17)

12 octombrie 2021

Reclamanții în această cauză erau 24 de resortisanți belgieni, francezi și olandezi, care pretindeau că fuseseră victime ale abuzurilor sexuale comise de preoți catolici în copilărie. Cauza privea în special o acțiune în despăgubire introdusă de reclamanți împotriva Sfântului Scaun și împotriva unui număr de lideri ai Bisericii Catolice din Belgia și a unor asociații catolice, susținând că prejudiciul fusese cauzat de modul deficitar din punct de vedere structural în care statul abordase problema abuzurilor sexuale în cadrul Bisericii. Întrucât instanțele belgiene constataseră că nu aveau jurisdicție în ceea ce privește Sfântul Scaun, reclamanții susțineau că fuseseră privați de accesul la o instanță.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție în speță. Considerând că în respingerea procedurii instanțele belgiene, care își declinaseră competența de a examina acțiunea în răspundere civilă intentată de reclamanți împotriva Sfântului Scaun, nu se îndepărtaseră de la principiile general recunoscute ale dreptului internațional în materie de imunitate a statului, Curtea a constatat că restricția privind dreptul de acces la o instanță nu putea fi considerată, prin urmare, disproporționată în raport cu scopurile legitime urmărite.

A.P. împotriva Republicii Moldova (no. 41086/12)

26 octombrie 2021

Cauza privea eficiența unei anchete efectuate de autoritățile moldovenești cu privire la alegațiile de abuz sexual săvârșit de un băiat de doisprezece ani asupra reclamantului, care avea cinci ani la momentul faptelor.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, constatând că ancheta efectuată de autorități în speță fusese ineficientă, deoarece nu fusese aprofundată și nu ținuse cont de vulnerabilitatea specială a reclamantului. Curtea a observat, în special, că reclamantul nu fusese însoțit de un asistent social, de un psiholog sau de vreun alt tip de specialist în timpul anchetei preliminare. Curtea a avut deja ocazia să decidă că o astfel de constatare era suficientă pentru a concluziona că un copil care pretindea că a suferit abuzuri sexuale nu a beneficiat, având în vedere vulnerabilitatea sa specifică, de o protecție adecvată în timpul procedurilor interne. Lipsa oricărei asistențe pentru reclamant, un minor, în timpul interogării sale de către autorități fusese cu atât mai regretabilă cu cât nimic nu sugera că ofițerul de poliție care îl interogase ar fi avut o pregătire specială pentru astfel de situații.

Cerere pendinte

K.M. Împotriva Macedoniei de Nord (nr. 59144/16)

Cerere comunicată Guvernului Macedoniei de Nord la 4 septembrie 2018

Reclamanta, care avea 14 ani la momentul faptelor, raportase poliției un pretins incident de comportament indecent și utilizare de limbaj neadecvat din partea unui bărbat care venise în casa ei ca „om bun la toate”. Procurorul a stabilit că bărbatul o atinsese

pe reclamantă pe sâni și o mângâiasă pe picioare. Totuși, acesta a concluzionat că, în lipsa utilizării forței sau amenințării, acele acte nu puteau fi considerate viol sau alt tip de infracțiune, ci mai degrabă o insultă. Reclamanta susținea, în special, că dreptul său la protecție împotriva hărțuirii sexuale nu fusese asigurat în procedura civilă pentru insultă și că fusese lăsată fără protecție legală.

Curtea a notificat cererea Guvernului „Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei” și a adresat întrebări părților în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție.

Minor străin neînsoțit

Khan împotriva Franței

28 februarie 2019

Cauza privea faptul că autoritățile franceze nu asiguraseră îngrijirea unui minor străin neînsoțit înainte și după desființarea taberelor improvizate instalate în partea sudică a „landului Calais” (*lande de Calais*). Un număr mare de persoane care sperau să ceară azil în Regatul Unit locuiseră acolo, timp de mulți ani, în corturi sau barăci, în condiții de supraaglomerare, fără cele mai elementare condiții de salubritate. Reclamantul se plângea în special de nerespectarea de către autorități a obligației de a-i proteja pe minorii străini neînsoțiți și că ordinul de a-l plasa provizoriu într-o instituție de asistență socială pentru copii nu a fost executat.

Curtea a considerat că **a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, constatând că, întrucât autoritățile franceze nu luaseră măsurile necesare, reclamantul se aflate într-o situație echivalentă cu cea de tratamente degradante. În special, Curtea nu era convinsă că autoritățile făcuseră tot ceea ce se putea aștepta în mod rezonabil de la acestea pentru a îndeplini obligația de protecție și de îngrijire care îi revenea statului pârât față de un minor străin neînsoțit aflat în mod ilegal pe teritoriul francez, adică un individ aparținând categoriei celor mai vulnerabile persoane din societate. Astfel, timp de mai multe luni, reclamantul trăise în cartierul mărginaș „lande de Calais”, într-un mediu total nepotrivit cu statutul său de copil și într-o situație precară, inacceptabilă având în vedere vârsta sa fragedă. Curtea a hotărât, prin urmare, că circumstanțele extrem de negative din taberele improvizate și neexecutarea ordinului judecătoresc care avea drept scop asigurarea protecției reclamantului constituiseră o încălcare a obligațiilor statului pârât.

Violența în școli

Kayak împotriva Turciei

10 iulie 2012

Această cauză privea uciderea fiului și fratelui reclamantilor, în vârstă de 15 ani, care fusese înjunghiat în fața unei școli de către un elev. Reclamantii susțineau în special că băiatul murise din cauza neglijenței conducerii școlii și se plângeau, de asemenea, de durata lungă a procedurii administrative de despăgubire.

Curtea a reiterat în speță că autoritățile școlare au un rol esențial în protejarea sănătății și bunăstării elevilor – având în vedere vulnerabilitatea lor deosebită datorată vârstei lor – și o datorie principală de a-i proteja de orice formă de violență la care ar putea fi supuși în timp ce se află sub supravegherea școlii. Deși nu era de așteptat ca personalul didactic să supravegheze fiecare elev tot timpul, deplasările în incinta și în afara școlii necesitau o supraveghere sporită. În speță, Curtea a observat în special că conducerea școlii raportase fără succes problemele de securitate autorităților competente și solicitase chiar și asistența poliției. A hotărât că **a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție, constatând că, în circumstanțele cauzei, autoritățile turce nu își îndepliniseră sarcina de a asigura supravegherea școlii. Curtea a hotărât, în continuare, că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție, din cauza duratei excesive a procedurii de despăgubire, care durase cinci ani și trei luni.

Derenik Mkrtchyan si Gayane Mkrtchyan împotriva Armeniei

30 noiembrie 2021⁵

Cauza privea decesul nepotului, respectiv fiul reclamanților, în vârstă de zece ani, în 2010, în urma unei bătăi în sala de clasă a școlii sale. De asemenea, privea ancheta și procedurile judiciare desfășurate ulterior. Reclamanții susțineau, în special, că decesul băiatului fusese rezultatul faptului că autoritățile școlare nu își îndepliniseră obligația de a-l proteja în timp ce se afla sub controlul lor și că ancheta ulterioară fusese ineficientă.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție sub aspectul său material, constatând că nu existau suficiente dovezi pentru a concluziona că autoritățile școlare nu își îndepliniseră obligația, în temeiul acestei dispoziții, de a asigura standardul necesar de protecție a vieții băiatului. Cu toate acestea, Curtea a hotărât că a avut loc **a fost încălcat art. 2** sub aspect procedural, constatând că ancheta privind moartea băiatului nu respectase cerințele acestei dispoziții.

Lecturi suplimentare

A se vedea, în special:

- **Manual de drept european privind drepturile copilului**, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene și Consiliul Europei, iunie 2015
 - Site-ul internet al programului Consiliului Europei pentru promovarea drepturilor copiilor și protejarea copiilor împotriva violenței: **„Să construim o Europă pentru si împreună cu copiii”**
-

Contact presă:

Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08

⁵. Hotărârea va rămâne definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din [Convenție](#).